

אנטיגון קונסטנטס היא צעירה יתומה (20), ילידת מצרים, גבוהה, שמנומנת, יפה בתערוכת בת של יופי מזרחי ומערבי. חוץ מזה, זכתה במקום השלישי בתחרות על תואר מלכת תב 1953 (העולם הזה 837). שנערכה בלונדון. אולם אין זאת אלא רשימה חלקית של מעלותיה: היא גם מקללת בחמש שפות, יודעת להתעלף ברנעים דרמטיים, יכולה להחלם מכל עובדה שאינה מוצאת חן בעיניה המבריקות.

אחת מעובדות אלה, שאנטיגון השתחררה, רתה בעלת המגזן הסוער, לא התחשבה בהן, היא מרינה פפאליאה. מרינה, שחחרותה בעלת מגזן סוער לא פחות, הוכתרה מלכת היופי של מצרים לשנת 1953. לשתי היפהפיות תכונות משותפות רבות: שתיהן מוצא יתומי שתיהן נולדו באותה שכונה באלכסנדריה. על דבר אחד בלבד מחולקות דעותיהן: מי האשה היפה ביותר במצרים. מה שהרגיז במיוחד את מרינה היא שאנטיגון השתתפה בתחרות העולמית בתור מלכת היופי של מצרים. "אין לה כל זכות לתואר זה", התרעמה כששמעה על הדבר. "אני היא מלכת היופי החוקית של מצרים!" הדברים פגעו קשות באנטיגון — אולי מפני שהיו נכונים: בתחרות על תואר מלכת היופי של מצרים 1953 נבחרה מרינה. ואילו אנטיגון זכתה במקום שני בלבד.

חזה שופע וביקיני. להגנתה ניפּ פנפה אנטיגון בסרט צבעוני התעודה מפורסמת, עליהם היה כתוב כי נבחרה למלכת היופי של מצרים — לשנת 1952. "אפילו אם באה מלכה חדשה, אין המלכה הישנה מאבדת את תוארה", היתה דעתה. "זהו נוהג ידוע בחיי הדיפלומטיה והסכסכים בכל העולם".

כאשר חזרה מלונדון, ציפתה אנטיגון לקבלת פנים נלהבת: הרי בכל זאת זכתה

מלכת יופי אנטיגון קונסטנטס
הבלטת הבלטות התבלטה

למקום השלישי מבין 15 מתחרות, הביאה כבוד מסוים למצרים. להפתעתה הרבה גילתה כי מצרים לא העריכה כלל את הכבוד. במקום זה פירסמה העיתונות מעשיות וסיפורים על שהותה בלונדון, שהיו רחוקים מלמצוא חן בעיניה.

בין השאר סופר כיצד הופיעה בפני עתונאים וצלמים, לבושה בשמלת ערב, ככל שאר המועמדות. אולם בסוף המסיבה, כשקמה ללכת, נפלה השמלה עד למתניים, חשפה חזה שופע לעיני כלי בהופעה שניה, שכל המועמדות האחרות באו בבגדים עשויים

להבות בג'בלידרוז

סולטן אל-אטארש בראש אנשיו ("אל-מוסאוארא")
עם מזוינות בנרון

מעליו — המרד הגדול נשבר, אך לנרון נשארה גב-הלאה הזכות לשלטון עצמי מסוייג, בגיבל.

יצבי כסלע בולת

בשנת 1941 קיבלה סוריה את עצמאותה. אולם על זכות השלטון העצמי ויחירו הדרונו רק כעבור שלוש שנים, כשנמדה היה כי שוב לא נשארו כל ניגודים בין בני העדות השונות. המורת החיתור נפתחו בפניהם דלתות רבות — בעיקר בצבא. סולטן אל-אטארש, המנהיג ששנותיו המצטברות לא השאירו כל סימן על גאוויתו הפראית, הפך לאחת הדמויות החשובות במדיניות הסורית. ממשלות נפלו, נשיאים התחלפו, רודנים רצחו איש את קודמו — אך אל-אטארש נשאר יציב כסלעי הבולת השחורים על ההר שהולידו. לאף שליט לא היה כדאי לפגוע בו. עד אשר הופיע שישקלי. רודן הרועה להצליח יודע כי אסור שיחיה לו כל מתחרה במולדתו. זאת ידע גם אל-אטארש. למרות ששישקלי הירבה בהפגנות ידיו, היה ברור כי יבוא יום וינסה להכניע את מנהיג הגיבל. אל-אטארש החליט לא לחכות בזרועות שלובות: כל מתנגד של שישקלי ידע כי בגיבל ימצא עידוד ועזרה.

עשן ודם

לפני קרוב לחודשיים התכנסו בארמון אל-אטארש, באל-סולייה, כל אותם המנהיגים שסבלו משישקלי. בכרו שחיברו במקום, תקפו את תוכנית הבחירות של הרודן, הכריזו על החוקה החדשה, הם סמכו על נוכחות אל-אטארש שתגן עליהם. הם לא התאכזבו.

עד אשר החליט שישקלי כי הזמן הגיע. ללא התראה התדפקו משכרותיו על דלתות עשרת המנהיגים החשובים ביותר מבין המתנגדים, אסרו אותם. באל-אטארש לא העזו נגועו, אולם הו ידעו לו כי הוטל עליו מעצר בית "למען השקט והסדר". אש המרד, שהעלתה עשן כל הזמן, פרצה פתאום בלהבות דם. בכפרי הגיבל שוב התקהלו הגברים, חמושים ומוכנים לקרב, תבעו את דם אויביהם שהעזו לפגוע במנהיג האגדי. יחידות צבא הטילו מצור על ההר, שריון כבד חסם עמדות מול הכפרים הסוערים. שישקלי ואנשיו ניסו להעמיד פנים כאילו לא היה כל העניין אלא דבר קטן. אולם היה ברור כי משטר הרודן עמד בפני המשבר הרציני ביותר מאז הוקם.

הסכנה האמיתית אינה רק שהדרונו יתמרדו. היא גדולה הרבה יותר. אם הדרונו יתקוממו ויתפרצו לעבר הבירה ותחנות הצבא של שישקלי, ישנם כל הסיכויים שהמנהיגים המודחים וראשי המשפחות שנפגעו מהמשטר החדש יצטרפו אליהם, ואז ספיריים ימו של שישקלי. בעיני בני הגיבל, אין כל סיבה מדוע לא יהיה כך: הם עשו זאת נגד הצרפתים, ואין כל סיבה שלא יעשו זאת עכשיו. אולם הפעם, אם יצליחו, לא יסתפקו שוב בהבטחות מעורפלות של שלטון עצמי. מטרם העיקרית תהיה הקפת מדינה ריבונית משלהם בשטח הגיבל. מבחינתם זהו דבר שאין לערער עליו: הרי לנוצרים יש מדינה, המוסלמים אדו-גים בארצם ואף ליהודים יש מולדת עצמאית. אין כל סיבה שגם לדרונו לא תהיה מדינה משלהם — מלבד סיבה אחת: הסיבה בא הסוריה של שישקלי. וזו סיבה רצינית למדי.

לדברי רדיו דמשק, לא קרה מאומה. ליתר דיוק — קרה זכר פקוס בלבד: צעיר דרוזי, בשם מנסור אל-אטארש, נעצר על-ידי המשטרה עשה שנשא כרוזים בלתי חוקיים. כמה מידיו תומי-המוח של הצעיר ניסו להפרע למשטרה במילוי תפקידה וזו העיקה לעזרתה יחידת צבא. זה הכל. שאר השמור עות אינן נכונות — מקורן בסכנות נזילות התעמולה של מדינת ישראל, הרועה לנפח את העניין והעניין עלילות שוא על הרפובליקה הסורית ועל מנהיגה אריב אל-שישקלי הנאור.

אם כן, הרי ששרות התעמולה הישראלי מוצלח במידה שאיש לא יחיש אותה עד כה. כי הידועות של מילואו עמדים שלמים בכל עתו העולם היו רחוקות מלהזדהות עם הודעת רדיו דמשק המרגיעה. חק גדול מידענות אלה נשלח לעזונים על-ידי כתבים זרים מתוך סוריה עצמה. כולן מסרו דבר אחד: אש המרד התלקחה בגיבל אל-דרונו.

לא היה זה מקרה שדווקא בהר הדרונו הגיע המרד לממדים כאלה. מאז תפס שישקלי את השלטון, בדצמבר 1951, פעלו בסוריה תנועות ואישים רבים שביקשו לסלקו. אף אחד לא הצליח. בית הנבחרים פוזר, ראשי ממשלה נכלאו, הנשיא הוגלה, הפלגות השונות פורקו, מנהיגים מכל הזרמים נעצרו.

אולם שורשי ההתנגדות לשישקלי לא נעקרו. פה ושם הפגינו סטודנטים, מנהיגים מפלגתיים התכנסו וגינאו את ביטול המשטר הפרלמנטרי. כרוזים שחברו על-ידי מנהיגים גולים הופצו בשחוקים ובשבילי ההרים. בכל זאת, לא עמד מאחורי כל אלה שום כוח ממשלי. לרוב האזרחים הפשוטים לא היה איכפת מי מושל, ואילו חצי תריסר נסינות לארגן את הצבא נגד שישקלי נכשלו. נשאר רק כוח אחד רציני — הדרונו.

אלוהים עלי-אדמות

איש אינו יודע מה עברו הרחוק של עם זה. ידוע רק שהוא עם גאה, גברתן ושואף-מלחמות. דתו הגנה תעורבת של הדת המוסלמית, היהודית והנוצרית. אולם איש אינו יודע מה כוונתה המדוייקת. ידוע רק שהם מאמינים באל אחד, שהתגלה מדי פעם על אדמות בדמות אנושית. הופעת האחרונה, לפי מסורת זו, היתה במצרים, בשנת 1030, בדמותו של הכים, צאצא מוחמד הנביא.

דת הדרונית, שאינה מבוססת על תפילות או ימי צום, מטיף לה על מאמיניה, לעומת זאת, שבעה דברות: אמירת האמת, הגנה הדדית, דחיית כל דת אחרת, התרחקות מכל אדם הנגיע במעשים רעים, הכרת אחרות האלוהים, כיבוד העבודה, סבלנות ביחס לזיבר השביעי, התקשו תמיד הדרונו: לכל התגרות נטשו את שורתם ויצאו לקרב. שכניהם הנוצרים והמוסלמים רעדו בפניהם, האיום "אקרא לדרונו" דיו היה להרץ כל ילד מתפרע לחפש מחבוא תחת למטה.

ההתנגשות הרצינית ביותר ארעה לפני 90 שנה, כשאלפי לוחמים נהרו מהגיבל, התנפלו על המרוניטים של הלבנון. תוך ימים אחדים של קרבות אכזריים הרגו הדרונו למעלה מ-12 אלף מרוניטים, השמידו כפרים שלמים. התוצאה היתה רחוקה מאוד ממה שהדרונו רצו: צבא צרפתי נחת בלבנון על מנת להגן על המרוניטים, השתלט במהרה על כל הארץ.

השלטון הצרפתי התפשט צפונה ומזרחה ובסוף מלחמת העולם הראשונה נכללה גם סוריה בשטח המנדט הצרפתי. גיבל דרונו נשאר כעצם מזוינת בגרון הצרפתים. בשנת 1925 הפך כאב הגרון למלחמה ממשית. הדרונו התמרדו, התנפלו על מש מרות הצבא הצרפתי. הצליחו אף לכבוש את דמשק הבירה. לא היתה זו התמרדות של מיוזמים. המאבק נשא אופי לאומי, השתתפו בו גם התושבים הערביים. אולם הכוח המכריע היה, ללא ספק, זה שבא מן הגיבל. בראש כל הלוחמים עמד מנהיג הדרונו, סולטן אל-אטארש, גבר חסון, בעל שפם גדול ומוניטין של לוחם אמין.

המלחמה ארכה שנתיים. הצרפתים הורינו תגבורות, הפגינו את דמשק, שלחו חיל שריון נגד הגיבל. לבסוף התניף דגלם

השימוש במלה דרוזי אינו נכון, נכנס לשפה העברית בהשפעת שפות אירופיות. דרוז הוא שם רבים של ואשם דרוזי (על משקל כורדי).

קטע אחד, הופיעה אנטיגון בבגדים ביקיני, שנתפר, כפי שכתבו העיתונים בלעג, בעזרת מיקרוסקופ. הדבר לא הפריע למצרית הרוי עשת. היא בלטישה את בליטותיה, ליטפה את חמוקי ירכיה והכריזה בגאווה החלטית. "לבחורות אלה אין שום דבר על העצמות. לכן הן מתכסות כל כך." **השופט יפריע.** לכל סיפור כזה, שהיה מתפרסם בעתונות המצרית, היתה מי

רינה מוסיפה הערה עוקצנית משלה — תמיד אותה הערה: "אני יותר יפה ממנה, אני הייתי יכולה להשתתף בתחרות מבלי להזדקק לכל התעלולים המגוחכים הללו." כאשר נתפרסמו התוצאות, יצאה מרינה בהכרזה רבת: "אם אנטיגון, הסגנית שלה, זכתה במקום שלישי, היא עצמה היתה בי ודאי זוכה בכתר. על כן, מאחר שאנטיגון השתתפה, במקומה שלא כחוק, תגיש היא

תביעה לפיצויים נגד מארגני התחרות. אנטיגון עצמה לא אמרה מאומה. היא התכוננה לתחרות מלכת-היופי של מצרים, 1954. אז יראו השופטים הבלתי-משוחזרים ויחליטו — מי יותר יפה: היא או אני." הידועה, אלא שקיים חשש שהשופטים לא ירצו להתערב בשאלה כה גורלית, יבחרו במועמדת שלישית — אם אפשר, לא יחנית ילידת אלכסנדריה.